

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 554/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoE/98/2022-1016 z 29. septembra 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6CdoR/4/2023 z 30. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie. Požaduje tiež finančné zadostučinenie 5 000 eur od každého z porušovateľov a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. V konaní na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7Em/1/2017 sa sťažovateľ ako otec maloletej domáhal výkonu rozsudku okresného súdu č. k. 1P/148/2014 z 10. februára 2017 (ďalej aj „exekučný titul“) v časti, v ktorej súd upravil styk sťažovateľa s maloletou. Okresný súd uznesením z 26. mája 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 31. januára 2022 nariadil výkon predmetného exekučného titulu.

3. Okresný súd viazaný tiež nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 490/2021-37 z 3. marca 2022 na účel zistenia aktuálneho skutočného stavu veci nariadil pojednávanie a uznesením č. k. 7Em/1/2017-851 zo 17. mája 2022 konanie o výkone rozhodnutia zastavil s poukazom na § 390 písm. c) Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), § 392 CMP a § 3 ods. 1, 2 a 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 207/2016 Z. z.“), a to z dôvodu neprípustnosti výkonu rozhodnutia, keďže je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať. Okresný súd vo svojom uznesení konštatoval, že úprava styku upravená exekučným titulom bola schválená, keď mala maloletá 9 rokov, aktuálne má 15 rokov. Na návrh sťažovateľa prebieha na okresnom súde konanie sp. zn. 3P/162/2017, v ktorom bolo rozsudkom zo 17. januára 2022 rozhodnuté o zmene úpravy styku a styk maloletej so sťažovateľom nebol upravený (rozhodnutie nie je právoplatné). Okresný súd v uznesení tiež uviedol, že zistil existenciu ospravedlniteľných dôvodov, keďže považoval za preukázané, že styk v zmysle úpravy existuje len formálne, sťažovateľ sa na Slovensku zdržuje minimálne a svojím prístupom dáva najavo, že v skutočnosti o styk záujem nemá, pričom maloletá vo veku 15 rokov styk odmieta, najmä jeho nútenú stránku. Existencia ospravedlniteľných dôvodov predstavuje prekážku, pre ktorú nemožno exekučný titul vykonať v zmysle § 390 písm. c) CMP.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením z 29. septembra 2022 uznesenie okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa so záverom okresného súdu o danosti ospravedlniteľných dôvodov, pretože zo strany samotnej povinnej (matky maloletej) nedochádza k porušovaniu exekučného titulu. Prekážkou pri realizácii styku je samotný postoj maloletej, ktorá sa k súdom nariadenej realizácii styku stavia odmietavo, čo súvisí aj s prístupom sťažovateľa, ktorý sa určeného styku nátlakovým spôsobom domáha, čo vyústilo do nezájmu maloletej o styk. Ako v základnom konaní, aj v konaní o výkon rozhodnutia má prvoradý význam záujem maloletého dieťaťa. Nútiť maloletú do styku striktné v čase, ako bol určený, hoci tento maloletá vnútorne odmieta, a vyvíjať v tomto smere zo strany sťažovateľa na maloletú nátlak, resp. tento styk si vynucovať, by v konečnom dôsledku mohlo mať za následok väčšiu degradáciu vzťahu medzi maloletou a sťažovateľom a v neposlednom rade by to nebolo ani v záujme maloletej.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) aj na § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. mája 2023 dovolanie sťažovateľa odmietol.

6. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že uznesenie o zastavení výkonu rozhodnutia je rozhodnutím, ktorým sa konanie o tejto otázke končí, lebo vykonávacie konanie je zastavené, preto dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodu namietanej vady zmätočnosti v zmysle § 420 CSP je preskúmateľné v dovolacom konaní. Súdny nižších inštancií sa vysporiadali s dôvodmi zastavenia výkonu rozhodnutia v súlade s § 390 písm. c) CMP. Sťažovateľovi boli známe skutkové okolnosti, pre ktoré sa styk s maloletou nerealizoval, ako aj zmena úpravy styku v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3P/162/2017, taktiež bol známy prezentovaný odmietavý postoj maloletej k striktnej úprave styku súdom, s čím v podstate sťažovateľ súhlasil, ak sám uvádzal, že „sa chce s dcérou dohodnúť“.

nechce jej spôsobovať stres a pod.“). Najvyšší súd preto uplatnenú námietku prekvapivosti rozhodnutia o zastavení výkonu rozhodnutia nepovažoval za opodstatnenú, lebo sudy nižších inštancií v konaní postupovali v súlade s § 390 CMP v spojení § 392 CMP a s § 3 ods. 1, 2 a 5 vyhlášky č. 207/2016 Z. z. K argumentácii sťažovateľa, že sudy nižších inštancií mali postupovať podľa § 389 ods. 1 CSP, a teda rozhodnúť o odklade výkonu rozhodnutia, uviedol, že z praktického pohľadu využitie odkladu výkonu rozhodnutia umožňuje súdu reagovať na *ad hoc* vzniknutý stav po právoplatnosti exekučného titulu, ktorý je podkladom výkonu rozhodnutia. V danom prípade však podstatná zmena rozhodujúcich skutkových okolností na strane účastníkov (nerealizovanie styku oprávneného s maloletou od roku 2018, resp. jeho nevyužívanie pravidelne v rozsahu úpravy podľa exekučného titulu, odmietavý postoj maloletej k striktnej úprave styku), ako aj zánik exekučného titulu, ktorý bol podkladom pre vykonávacie konanie, boli dôvodom zastavenia vykonávacieho konania v súlade s § 390 písm. c) CMP. Takému procesnému postupu nemožno nič vytknúť. Za nedôvodnú považoval najvyšší súd aj námietku týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd sťažovateľom namietané vady konania v preskúmvanej veci nezistil, preto uzavrel, že prípustnosť (a ani dôvodnosť) dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná. Najvyšší súd preto dovolanie podané podľa § 420 písm. f) CSP odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP.

7. V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 432 ods. 1 CSP sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie otázky, z akých dôvodov možno zastaviť výkon rozsudku podľa § 390 písm. c) CMP, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP]. Najvyšší súd uviedol, že prípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní podľa § 357 písm. a) CSP, je vylúčená. Najvyšší súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ krajskému súdu vytýka, že pri hodnotení nevzal do úvahy dôkazy ním predložené. Apel krajského súdu na vzájomnú komunikáciu a dohodu sťažovateľa s povinnou v situácii, ak sudy nedokázali zabezpečiť výkon exekučného titulu žiadanými prostriedkami a ani pre to nič nerobili, sa javí alibisticky. Krajský súd nezrušil uznesenie okresného súdu, hoci bolo v rozpore s dôkazmi a bol porušený procesný postup, ktorý neumožňuje konanie zastaviť. Dôvody na zastavenie konania neboli dané. Uznesenie krajského súdu je nesprávne a nezákonné tak z vecného, ako aj procesnoprávneho hľadiska.

9. Uznesenie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné. Najvyšší súd najprv konštatoval, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP prípustné je, ďalej v texte v rozpore s tým už uvádza, že nie je prípustné a ani dôvodné. Záver o neprípustnosti je nepreskúmateľný a aj nesprávny. Najvyšší súd nepostupoval procesne správne, ak rozhodnutie z tohto dôvodu nezamietol, ale odmietol. Tým, že nedošlo k náprave neprípustného zastavenia konania, ktoré nebolo ani dôvodné, ani procesne prípustné, uznesenie najvyššieho súdu porušuje práva sťažovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

IV.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

11. V rámci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých súd má mať na zreteli najlepší záujem dieťaťa. Rešpektovanie najlepšieho záujmu dieťaťa je základnou procesnou zásadou vyjadrenou v čl. 4 CMP. Vzhľadom na záujem maloletého dieťaťa a na skutočnosť, že tento záujem sa môže v priebehu času meniť, je súd vykonávajúci rozhodnutie o výchove maloletých povinný v závislosti od okolností prípadu zisťovať dôvody, prečo sa povinný nepodrobil vykonateľnému rozhodnutiu súdu, a vykonať šetrenie o pomeroch maloletého, pričom môže na ten účel nariadiť pojednávanie, vyzvať príslušné orgány na poskytnutie súčinnosti a pod. Súd nemôže len mechanicky vychádzať z úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vo vykonateľnom rozhodnutí, je povinný neustále vyhodnocovať, či nútený výkon rozhodnutia je v záujme maloletého (m. m. II. ÚS 375/2015).

12. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v obdobných veciach uviedol, že pokiaľ je preukázaná existencia rodinného vzťahu v zmysle čl. 8 dohovoru, mal by štát v zásade konať tak, aby umožnil rozvoj tohto vzťahu, a mal by pritom prijať vhodné opatrenia na naviazanie styku medzi dotýčným rodičom a dieťaťom (Kutzner proti Nemecku, č. 46544/99, bod 61, ESLP 2002-I). Povinnosť štátnych orgánov prijať opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú v spoločnej domácnosti, nie je absolútna. Porozumenie a spolupráca všetkých zúčastnených osôb vždy predstavuje dôležitý faktor. Štátne orgány síce majú vyvíjať snahu, aby tejto spolupráci napomohli, ale ich povinnosť využívať donucovacie prostriedky nemôže byť neobmedzená. Musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a hlavne na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 dohovoru (Voleský proti Českej republike, bod 118). Článok 8 dohovoru v žiadnom prípade neopravňuje rodiča na to, aby vyžadoval prijatie opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa [Elsholz proti Nemecku (Veľký senát), č. 25735/94, body 49 50, ESLP 2000-VIII].

13. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva.

14. Krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že nielen v základnom konaní, ale aj v konaní o výkon rozhodnutia má záujem maloletého dieťaťa prvoradá význam. Vzal do úvahy (okrem iného) názor malotej, konštatoval, že má 15 rokov, keď je vzhľadom na svoju rozumovú vyspelosť dostatočne schopná formulovať svoje vnútorné prežívanie a vnútorný vzťah a postoj

k svojim rodičom. Z výsluchu maloletej uskutočneného v rámci konania sp. zn. 3P/162/2017 vyplynulo, že maloletá sa so sťažovateľom stretávať chce, avšak odmieta súdom striktne určený styk, kedy tento vníma nátlakovo. Želala by si, aby sa styk realizoval na báze dobrovoľnosti a vzájomnej dohody medzi ňou a sťažovateľom. Povinná maloletej v stretávaní sa so sťažovateľom nebráni, zo strany samotnej povinnej nedochádza k porušovaniu exekučného titulu. Krajský súd uzavrel, že okresný súd starostlivo skúmal existenciu opodstatneného dôvodu, pre ktorý by výkon rozhodnutia mal negatívny dopad na maloletú, tento vzhladol pre odmietavý postoj maloletej k súdom striktne určenému styku, preto správne rozhodol, keď konanie o výkon rozhodnutia zastavil. Nútiť maloletú do styku striktne v čase, ako bol určený, hoci tento maloletá vnútorne odmieta, a vyvíjať v tomto smere zo strany sťažovateľa na maloletú nátlak, resp. tento styk si vynucovať, by v konečnom dôsledku mohlo mať za následok väčšiu degradáciu vzťahu medzi maloletou a sťažovateľom a v neposlednom rade by to nebolo ani v záujme maloletej.

15. Krajský súd svoje závery a úvahy, ktorými sa riadil vo svojom odôvodnení, rozviedol vyčerpávajúcim spôsobom, jeho argumenty sú zrozumiteľné, pričom ich nemožno vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a cieľ na vec sa vzťahujúcej a súdom aplikovanej právnej úpravy.

16. Krajský súd skúmal, či je daný dôvod na zastavenie konania o výkon rozhodnutia, a vysvetlil, prečo dôvod zastavenia podľa § 390 ods. 1 písm. c) CMP považuje za naplnený. Nemožno konštatovať, že by uznesenie krajského súdu s ohľadom na zistený skutkový stav, interpretáciu príslušnej právnej normy, subsumpciu zisteného skutkového stavu pod právnu normu a prijaté právne závery vykazovalo znaky zjavnej svojvôle a že neboli rešpektované požiadavky vyplývajúce z obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľ s právnym záverom krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nepostačuje na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa.

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 8 dohovoru ústavný súd dáva do pozornosti, že ústava (resp. dohovor) nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Neoprávneným treba rozumieť zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/00, III. ÚS 153/2016). Sťažovateľ namieta porušenie označených práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch časti IV.1 tohto uznesenia a záveru o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru.

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

IV.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

19. Všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom mimosporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný mimosporový poriadok a Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom mimosporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP).

20. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuté pre jeho neprípustnosť, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vyrovnal s dôvodmi sťažovateľa, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako procesne neprípustné.

21. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu procesné právne normy výslovne umožňujú, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamená odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Pre prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP je potrebné, aby rozhodnutie trpelo niektorou z väd zmätočnosti. Prípustnosť dovolania nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 420 CSP, dovolanie je prípustné až vtedy, ak vyjde najavo, že rozhodnutie takouto vadou skutočne trpí. V prípade, že tvrdenie dovolateľa nie je správne, dovolací súd dovolanie odmietne, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 447 písm. c)]. To znamená, že vada, o ktorú sa opiera dovolateľ, odôvodňuje prípustnosť takéhoto dovolania len za predpokladu, že skutočne existuje (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1534).

23. Najvyšší súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP vysporiadal adekvátne a preskúmateľne. V rámci skúmania existencie vady podľa § 420 písm. f) CSP sa najvyšší súd náležite zaoberal námietkou nepreskúmateľnosti uznesenia krajského súdu (bod 26 a nasl. uznesenia najvyššieho súdu), namietanou prekvapivosťou uznesenia krajského súdu (body 32 až 34 uznesenia najvyššieho súdu), argumentáciou, v zmysle ktorej súd nemal pristúpiť k zastaveniu konania, ale k odkladu (bod 35 uznesenia najvyššieho súdu), námietkou arbitrárnosti uznesenia krajského súdu (bod 36 uznesenia najvyššieho súdu).

24. Pokiaľ najvyšší súd za tohto stavu dovolanie podané podľa § 420 CSP odmietol ako neprípustné, pretože uznesenie krajského súdu danou vadou netrpí, jeho rozhodnutie nemožno označiť za arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

25. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V inom prípade by totiž súdy stratili

možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane, právu na spravodlivé súdne konanie v konaní o dovolaní.

26. Podľa § 357 písm. a) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštalácie o zastavení konania. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

27. K dovolaciemu dôvodu podľa § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd s poukazom na § 421 ods. 2 CSP konštatoval, že prípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktorý rozhodoval o odvolaní podľa § 357 písm. a) CSP, je vylúčená.

28. Záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP síce nedal sťažovateľovi meritórne odpovede na dovolaciu kritiku vo vzťahu k predmetnému dovolaciemu dôvodu, najvyšší súd tak ale urobil v súlade so zákonom (CSP), v medziach ktorého sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať. Uznesenie najvyššieho súdu z uvedených dôvodov nemožno vyhodnotiť z pohľadu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako ústavnoprávne nekonformné.

29. Obdobne ako v bode 17 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietá porušenie práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc zo záveru o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru.

30. Vzhľadom na to, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z ústavného hľadiska, ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu